

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Martina Jakuba Bruse a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. P. L.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, čj. 098614/2019/KUSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2022, čj. 54 A 75/2019-52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] V této věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou, zda se žalobce mohl v řízení o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, domáhat určení, že stavební povolení na stavbu v jeho sousedství pozbylo platnosti podle § 115 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), a právo provést stavbu tak zaniklo.

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[2] Městský úřad Říčany (dále „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 2. 2019, čj. 39973/2019-MURI/OSÚ/00617, zamítl žalobcovu žádost ze dne 21. 3. 2017 o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu. Touto žádostí se žalobce domáhal určení, že

společnosti RIM PROPERTY DEVELOPMENT, s.r.o., IČO 27113761, (dále jen „stavebník“) zaniklo právo provést stavbu – obytný soubor pěti dvojdomů, plynovodní, vodovodní, kanalizační přípojky, komunikace a terénní úpravy na pozemcích parc. č. XA, XB, XC a XD v katastrálním území Ř.-R. v obci Ř. (dále „sporná stavba“). Všechny nemovité věci uvedené v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u krajského soudu, který žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění krajský soud uvedl, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Konstatoval, že podmínkou vedení řízení o určení právního vztahu je naléhavý právní zájem žadatele na autoritativním vyřešení sporné otázky, tedy že vydání rozhodnutí je nezbytné pro následné uplatnění jeho práv. Rozhodnutí však nelze vydat, jestliže o předmětu řízení může správní orgán vydat osvědčení nebo pokud danou otázku může vyřešit v jiném řízení, například jako otázku předběžnou. Závěr žalovaného, že se žalobce snažil obcházet postupy stanovené stavebním zákonem (tj. zajistit odstranění sporné stavby), má podle krajského soudu oporu ve správním spisu. Žalobce totiž v žádosti ze dne 21. 3. 2017 uvedl, že si je vědom toho, že brzy bude zahájena sporná stavba a on nemá jiné právní prostředky, jak výstavbě zabránit. Žalobce zároveň počítal s tím, že v důsledku vydání deklaratorního rozhodnutí bude zahájeno řízení o odstranění sporné stavby. Žalovaný proto podle krajského soudu správně posoudil účel podání žádosti. Skutečnost, že stavební práce v okamžiku jejího podání ještě nezačaly, nijak tomuto závěru nebrání.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalobcova žádost (ani po doplnění) neobsahuje tvrzení o tom, že k ochraně konkrétně určených práv a následným krokům ve věci (ty žalobce nespecifikoval) je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné a že daného účelu nelze dosáhnout jinak. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení stran nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí. Ta podle krajského soudu nevyplývá ani z jeho rozsudku ze dne 31. 5. 2019, čj. 43 A 95/2018-56, podle něhož musí žalovaný otázku platnosti stavebního povolení vyhodnotit v rámci posouzení účastenství žalobce v řízení o změně stavby před dokončením. Krajský soud připomněl, že rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, čj. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, *ŽAVES*, odmítl, že by řízení o určení právního vztahu představovalo účinný prostředek ochrany vlastníků nemovitostí sousedících se stavbou prováděnou nebo provedenou bez zákonem vyžadovaného rozhodnutí či opatření.

[5] Pokud neexistuje stavba prováděná nebo provedená bez zákonem vyžadovaného rozhodnutí či opatření, je podle krajského soudu z povahy věci vyloučen zásah do vlastnického práva vlastníků sousedních nemovitostí. V uvedeném případě potřeba ochrany vůbec neexistuje. Krajský soud zdůraznil, že § 142 správního řádu nezakládá právo domoci se rozhodnutí deklarujícího neexistenci stavebního povolení „do zásoby“ pro případ budoucího zahájení stavby. Pokud stavebník nezačne provádět stavbu, potřeba ochrany vlastnického práva žalobce nikdy nenastane a rozhodnutí podle § 142 správního řádu by bylo zcela nepotřebné. Pokud naopak stavba již byla zahájena, řešení nabízí rozsudek *ŽAVES*. Usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále „zvláštní senát“) ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-9, č. 2717/2012 Sb. NSS, *Certifikát autorizovaného inspektora*, se podle krajského soudu žalobce netýká, neboť v jeho případě se posouzení platnosti stavebního povolení jakožto

pokračování

předběžné otázce musí věnovat řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením. Rozhodnutí podle § 142 správního řádu tedy není zapotřebí a žalobce neoznačil okolnosti, z nichž by plynul opak.

[6] Krajský soud dodal, že existence překážky pro vydání deklaratorního rozhodnutí si žalobce byl vědom, neboť v žalobě uvedl, že otázka platnosti stavebního povolení bude řešena i v jiných řízeních. Krajský soud zároveň nezjistil žalobcem namítaný odklon žalovaného od závěrů rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2019, čj. 9 As 417/2017-57, *Kolaudační rozhodnutí*. Předmětem přezkumu v nyní řešené věci je otázka zákonnosti zamítnutí žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí, nikoli otázka platnosti stavebního povolení pro spornou stavbu. Skutečnostmi týkajícími se platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě se proto krajský soud věcně nezabýval. Pro úplnost krajský soud připomněl, že rozsudkem ze dne 16. 11. 2021, čj. 43 A 80/2019-63, zrušil rozhodnutí žalovaného, jímž jako nepřípustné zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením, a žalovanému mimo jiné uložil, aby se zabýval otázkou platnosti původního stavebního povolení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítal, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku legitimace k podání žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu a nesprávně po něm požadoval doložení dalších nezbytných kroků k ochraně jeho práv, přestože nezbytnost rozhodnutí vyplývala přímo z okolností dané věci a jednalo se o jediný prostředek ochrany jeho práv. Připomněl, že předmětem posouzení je zahájení stavby ve lhůtě dvou let od vydání stavebního povolení, nikoli samotné stavební povolení. Stavební úřad ostatně podle stěžovatele již v minulosti opakovaně konstatoval, že platnost stavebního povolení zanikla.

[9] Závěr o přípustnosti použití § 142 správního řádu pro určení, zda vzniklo právo provést stavbu na základě certifikátu autorizovaného inspektora, vyslovil zvláštní senát v usnesení *Certifikát autorizovaného inspektora*. Zvláštní senát nevyžadoval, aby žadatel o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu tvrdil a prokázal, jaké další kroky budou po vydání tohoto rozhodnutí následovat. Podle stěžovatele by totiž musel dospět k závěru, že tento požadavek objektivně nelze splnit, neboť vlastník sousední nemovitosti žádné další prostředky ochrany svých práv nemá. Stěžovatel konstatoval, že i v případě stavby prováděné na základě certifikátu autorizovaného inspektora lze namísto žádosti podle § 142 správního řádu podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby nebo počkat, zda se stavebník nerozhodne realizovat změnu stavby před dokončením nebo zda stavební úřad vydá kolaudační rozhodnutí. Krajský soud podle stěžovatele přehlédl analogii mezi případem, kdy se vlastník sousední nemovitosti domáhá určení neexistence práva provést stavbu v důsledku vad certifikátu autorizovaného inspektora, a případem stěžovatele, který se jako vlastník sousední nemovitosti domáhá určení zániku práva provést stavbu v důsledku pozbytí platnosti stavebního povolení. V obou případech není předpokládáno žádné budoucí řízení s účastí dotčeného vlastníka, v jehož rámci by bylo možné existenci práva

provést stavbu přezkoumat. Zároveň se v obou případech očekává, že stavebník po vydání deklaratorního rozhodnutí od provedení stavby upustí nebo stavební úřad *ex officio* zahájí řízení o odstranění stavby.

[10] Podle stěžovatele na nyní řešenou situaci plně dopadají závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 13. 7. 2016, čj. 3 As 232/2015-25, že požadavek na prokázání nezbytnosti rozhodnutí je nadbytečný, neboť splnění této podmínky vyplývá z okolností dané věci. Stěžovatel naopak nesouhlasil s argumentací krajského soudu odkazující na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2015, čj. 11 A 16/2014-32, který byl zmíněným rozsudkem NSS zrušen. Výklad podmínek § 142 správního řádu obsažený v napadeném rozsudku je podle stěžovatele natolik extenzivní, že fakticky vylučuje aplikaci daného ustanovení v tomto i obdobných případech.

[11] Stěžovatel konstatoval, že na začátku roku 2017 nic nenasvědčovalo tomu, že by mělo v budoucnu proběhnout jakékoli řízení, v jehož rámci by bylo možné platnost stavebního povolení přezkoumat. Zároveň bylo podle stěžovatele reálné, že kdyby stavební úřad konstatoval, že právo provést stavbu zaniklo, stavebník by stavbu nezahájil, žádné další kroky by nebyly potřeba a předešlo by se řadě negativních dopadů vůči stavebníkovi, novým vlastníkům bytů ve sporné stavbě i stěžovateli. Právní názor krajského soudu, že před zahájením stavebních prací nelze podat žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o zániku práva provést stavbu, označil stěžovatel za přehnaně formalistický. Ohradil se proti tvrzení krajského soudu, že měl v úmyslu si opatřit rozhodnutí podle § 142 správního řádu „*jen jaksi in eventum nebo do zásoby pro případ, pokud by se s prováděním stavby v budoucnu započalo.*“

[12] K rozsudku ŽAVES stěžovatel uvedl, že rozšířený senát řešil situaci, kdy stavba již existovala a bylo možné podat podnět k zahájení řízení o jejím odstranění. Stěžovatel však požádal o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu v okamžiku, kdy stavebník ještě nezahájil stavební práce. Stěžovatel se ztotožnil se názorem soudce Aleše Roztočila vysloveným v disentaním stanovisku k rozsudku ŽAVES, podle kterého může vlastník sousední nemovitosti využít řízení podle § 142 správního řádu.

[13] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil splnění podmínky § 142 odst. 2 správního řádu, neboť přehlédl, že stěžovatel nemohl při podání žádosti dne 21. 3. 2017 předpokládat pozdější žádost stavebníka o povolení změny stavby před dokončením ani pozdější kolaudační řízení. Splnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu je nutno posuzovat ke dni podání žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí a z budoucích řízení lze brát v úvahu pouze ta, jež mohou být zahájena na žádost stěžovatele. Konstatoval, že možnost vznést v odvolacím řízení otázku vzniku, trvání nebo zániku právního vztahu se nemůže stát překážkou ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, neboť odvolací orgán se danou otázkou vůbec nemusí zabývat. Dodal, že stavební úřad ignoruje zrušení rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením a neprojevuje sebemenší vůli se otázkou platnosti stavebního povolení jakkoli zabývat.

[14] **Žalovaný** se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[16] Podle § 142 odst. 1 správního řádu platí, že *správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.*

[17] Povahou řízení podle § 142 správního řádu se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Vyslovil, že toto ustanovení je třeba vykládat spíše restriktivně a omezit jeho použití výlučně na situace, kdy žadatel vskutku nemá jiné prostředky, jak dosáhnout autoritativního určení právního vztahu pro uplatnění svých práv (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2019, čj. 9 As 417/2017-57). Nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění práv žadatele je předpokladem, zvláštní podmínkou *sine qua non*, pro věcné projednání žádosti. Teprve poté, co správní orgán dospěje k závěru, že je tato podmínka splněna, může se věcně zabývat samotným předmětem řízení, kterým je posouzení (ne)existence konkrétního právního vztahu (rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2020, čj. 3 As 209/2017-51). Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se od těchto závěrů v nynější věci jakkoli odchýlit.

[18] Nelze proto přisvědčit stěžovateli, že krajský soud pochybil při výkladu podmínek plynoucích z § 142 odst. 1 správního řádu. Nutnou podmínkou pro vydání deklaratorního rozhodnutí o určení právního vztahu je totiž skutečně to, že žadatel prokáže, že požadované rozhodnutí bylo nezbytné pro uplatnění jeho práv. Splnění této podmínky však stěžovatel neprokázal.

[19] Ze všech podání stěžovatele ve správním i v soudním řízení jednoznačně vyplývá, že jeho záměrem bylo zabránit provedení sporné stavby, tj. dosáhnout toho, aby stavebník nestavěl. V tom mu ovšem deklaratorní rozhodnutí, byť by určilo, že platnost stavebního povolení zanikla uplynutím doby, nijak nepomůže. Pokud sám stavebník od realizace sporné stavby neupustí (v takovém případě by deklaratorní rozhodnutí vůbec nebylo potřeba), představuje jediné možné řešení řízení o odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním [srov. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona]. Vydání deklaratorního rozhodnutí o zániku platnosti stavebního povolení přitom není podmínkou pro zahájení řízení o odstranění stavby. Je tedy zřejmé, že ani v tomto případě není vydání deklaratorního rozhodnutí nezbytné k uplatnění stěžovatelových práv. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s výkladem prezentovaným krajským soudem, který není ani formalistický, ani přehnaně extenzivní, nýbrž pouze respektuje zákonem stanovené podmínky pro vydání rozhodnutí o určení právního vztahu.

[20] Na těchto závěrech nemůže nic změnit ani skutečnost, že v době podání žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu nebyla sporná stavba ještě zahájena. Stále totiž mohla nastat pouze jedna ze shora uvedených situací: buď stavebník stavět nezačne, nebo bude třeba provést řízení o odstranění stavby. V žádné z těchto situací však rozhodnutí o určení právního vztahu není nezbytné pro uplatnění stěžovatelových práv. Jeho tvrzení, že kdyby stavební úřad konstatoval, že právo provést stavbu zaniklo, stavebník by stavbu

nezahájil, žádné další kroky by nebyly potřeba a předešlo by se řadě negativních dopadů vůči stavebníkovi, novým vlastníkům bytů ve sporné stavbě i stěžovateli, je podle Nejvyššího správního soudu pouhou spekulací, která nemůže mít pro výklad uvedeného ustanovení žádný význam.

[21] Závěry rozsudku *ŽAVES* považuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za aplikovatelné i v nyní řešené věci. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel ani v řízení o kasační stížnosti nevyvrátil, že jeho hlavním cílem bylo zabránit provádění sporné stavby s argumentací, že platnost stavebního povolení zanikla. Pokud tedy stavebník spornou stavbu zahájí (zahájil), z pohledu stěžovatele to znamená, že ji provádí (prováděl) bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Stěžovatel tak mohl dát podnět k zahájení řízení o odstranění stavby a tvrdit, že podmínky stanovené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona jsou splněny.

[22] Rozšířený senát v rozsudku *ŽAVES* vysvětlil, proč řízení podle § 142 správního řádu nepředstavuje řešení faktické nečinnosti stavebního úřadu ve věci nepovolené stavby. Konstatoval, že i kdyby toto ustanovení bylo (hypoteticky) aplikováno, stěžovatelce (tj. společnosti *ŽAVES a.s.*) ani jiným osobám v obdobném postavení (sem lze řadit i stěžovatele v nyní řešené věci) by rozhodnutí správního orgánu podle § 142 správního řádu nepomohlo. Stále by totiž chyběl prostředek, jak se soudně domoci zahájení řízení z moci úřední v situaci, kdy by stavba (terénní úprava) byla nepovolená. K otázce, jak si „proti“ stavebnímu úřadu vynutit zahájení řízení, § 142 správního řádu žádné řešení nenabízí.

[23] Na tomto místě Nejvyšší správní soud připomíná, že podle stěžovatele stavební úřad již v minulosti opakovaně konstatoval, že platnost stavebního povolení zanikla, a zároveň ignoruje zrušení rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením a neprojevuje sebemenší vůli se otázkou platnosti stavebního povolení jakkoli zabývat. Tato tvrzení stěžovatele jednoznačně podporují výše uvedený závěr, že deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu není nezbytné k uplatnění stěžovatelových práv. Přijmeme-li tvrzení stěžovatele, že sám stavební úřad připustil zánik platnosti stavebního povolení, znamená to, že měl konat a zahájit řízení o odstranění stavby. Pokud tak neučinil, nelze očekávat, že by jej k tomu přiměla existence deklaratorního rozhodnutí o tom, že uplynula platnost stavebního povolení.

[24] K námitkám stěžovatele upozorňujícím na usnesení *Certifikát autorizovaného inspektora* a jeho paralelu s nyní řešenou věcí Nejvyšší správní soud konstatuje, že zmíněné usnesení a na ně navazující rozsudky týkající se certifikátu autorizovaného inspektora (např. stěžovatelem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 13. 7. 2016, čj. 3 As 232/2015-25) byly vydány před rozsudkem *ŽAVES*. Navíc řešily specifickou situaci spočívající v tom, že certifikát byl jen soukromoprávním úkonem (byť s dopady v oblasti stavebního, tedy veřejného práva), a proto „bylo třeba dovodit veřejnoprávní procesní nástroj umožňující opomenutým účastníkům vést řízení o zjištění eventuální nezákonnosti certifikátu“ (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2019, čj. 9 As 417/2017-57). Vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu představovalo v době před rozsudkem *ŽAVES* jedinou možnost, jak dosáhnout soudního přezkumu zákonnosti tohoto certifikátu. V nyní řešené věci však nejde o certifikát autorizovaného inspektora, nýbrž o stavební povolení, jehož zákonnost mohla být posouzena v odvolacím řízení a následně v řízení o žalobě proti rozhodnutí odvolacího

pokračování

orgánu, které toto stavební povolení potvrdilo. Z těchto důvodů nelze na základě usnesení *Certifikát autorizovaného inspektora* a na ně navazujících rozsudků týkajících se tohoto certifikátu činit závěry o použitelnosti § 142 správního řádu pro situaci stěžovatele, a to zejména po vydání rozsudku *ŽAVES*, podle kterého řízení podle § 142 správního řádu nepředstavuje řešení faktické nečinnosti stavebního úřadu ve věci nepovolené stavby.

[25] Lze tedy uzavřít, že v případě žádosti vlastníka sousední nemovitosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, že stavební povolení na stavbu v jeho sousedství pozbylo platnosti podle § 115 odst. 4 stavebního zákona a právo provést stavbu zaniklo, není splněna jedna z podmínek nutných pro aplikaci § 142 odst. 1 správního řádu, neboť vydání takového rozhodnutí není nezbytné pro uplatnění jeho práv.

[26] Krajský soud se s ohledem na stěžovatelem uplatněné žalobní body zabýval také výkladem § 142 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel s jeho závěry nesouhlasil a namítal, že splnění podmínek tohoto ustanovení je nutno posuzovat ke dni podání žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí a z budoucích řízení lze brát v úvahu pouze ta, jež mohou být zahájena na žádost stěžovatele. Z § 142 odst. 2 správního řádu vyplývá, že správní orgán nepostupuje podle odstavce 1, *jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení*. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 7. 7. 2016, čj. 10 As 117/2016-64, vyslovil, že vydání deklaratorního rozhodnutí se nelze domáhat, pokud bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci se existence určitého právního vztahu posuzuje, byť jen jako otázka předběžná. Takovým řízením přitom může být i řízení o odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona (rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2019, čj. 9 As 417/2017-57). Posuzování splnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu se podle citované judikatury neomezuje jen na řízení probíhající ke dni podání žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí. Z budoucích (dosud neprobíhajících) řízení přitom lze zohlednit i řízení zahajovaná z moci úřední. Tento závěr ostatně podporuje i výše citovaný rozsudek *ŽAVES*.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud tedy shledal, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. listopadu 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu